

LBRIS

We know

Coordonator Leda Edge:

SHAUKI AL-GAREEB

REBECCA ROSS

JURĂMINTE
NEMILOASE

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI SCRISORI FERMECATE

Traducere din limba engleză de
LOREDANA VOICILĂ

LEDA EDGE

{ Prolog }

ENVA

NU SE ÎNDOISE NICIODATĂ, NICI MĂCAR DUPĂ CE SE scurseseră toți acești ani prăfuiți ai muritorilor, că într-o zi Dacre urma să vină după ea. Enva știa că muzica ei nu avea să-l țină în mormânt pentru totdeauna. Nu conta cât de mult sacrificase pentru a o cânta; puterea vrăjii pervertite pe care o trimisese asupra lui avea să pălească în cele din urmă.

Potrivise cântecul pentru toate anotimpurile anului, din primăvară până în vară, când furtunile cenușii înverzeau natura și o făceau mai blândă. Apoi din vară până în toamnă, atunci când copacii căpătau nuanțe de ombră și aur, iar bruma își arunca pelerina peste ierburile pălite. Din toamnă până în iarnă, când munților le creșteau colți de gheață și aerul era mai aspru, întorcându-se apoi din nou spre primăvară.

Era îndeajuns ca să-l țină pe fostul ei iubit sub pământ secole întregi în timpul muritorilor, așa că Enva îl liniștise pe regele-om din acele vremuri. Cât despre celelalte trei divinități... Alva, Mir și Luz... Enva nu își făcuse niciodată griji în privința deșteptării lor.

Însă toate lucrurile bune se sfârșesc până la urmă. Și toate cântecele au un ultim vers.

Dacre avea să se trezească, iar ea avea să-l aștepte.

Enva și-a strâns degetele lungi în pumn pe lângă corp, simțind durerea țâșnind din încheieturile umflate. Știuse că vraja ei urma să se sfârșească, însă *nu* știuse care avea să fie prețul înghițirii unei puteri atât de mari.

Pierdută pentru o clipă în trecut, Enva stătea în umbră, pe Broad Street, urmărind cum se grăbeau oamenii, fiecare pe drumul lui, fără să aibă habar de prezența ei. Dar ea era adesea trecută cu vederea, și prezența sa la fel. Se putea amesteca printre muritori cu ușurința cuiva născut între ei, cu carne blestemată să sângereze și să îmbătrânească, cu un spirit care era precum flacăra unei lumânări, pâlپător și incandescent. Arzând strălucitor în întuneric.

Enva a mai așteptat câteva clipe să apună soarele. Abia apoi a pășit în amurg și a traversat strada, cu ochii ațintiți asupra unei anume cafenele. Era aproape sigură că mai fusese acolo, cu mult, mult timp în urmă. Înainte ca orașul acesta să se ridice dintr-o răspântie de străzi pietruite. Înainte ca edificiile să fie făcute din schelării înalte de oțel.

Aproape reușea să-și aducă aminte de acest loc dacă își lăsa amintirile să se întoarcă în timp. Dacă îndrăznea să retrăiască epoca în care stătuse alături de Dacre, în adânc. Când s-ar fi putut îneca în umbrele mult prea singuratice, când se trezea în patul lui și tânjea după cer.

El o închisese într-o cușcă poleită, dar ea îi scăpase printre degetele hrăpărețe.

Enva a ajuns în pragul cafenelei. Era închisă peste noapte, dar încuietorile n-o opriseră niciodată, așa că a pășit înăuntru și a privit cu atenție în jur. Da, mai fusese odată în acest loc, dar pe atunci era foarte diferit. Enva avea senzația stranie că, în

vreme ce tot ceea ce o înconjură se schimbă și se dezvoltă precum anotimpurile, ea rămăsese la fel. Era la fel cum fusese cu secole în urmă, întrupată din boare străveche și constelații reci.

Dar Enva nu se afla aici pentru a se lăsa pradă trecutului.

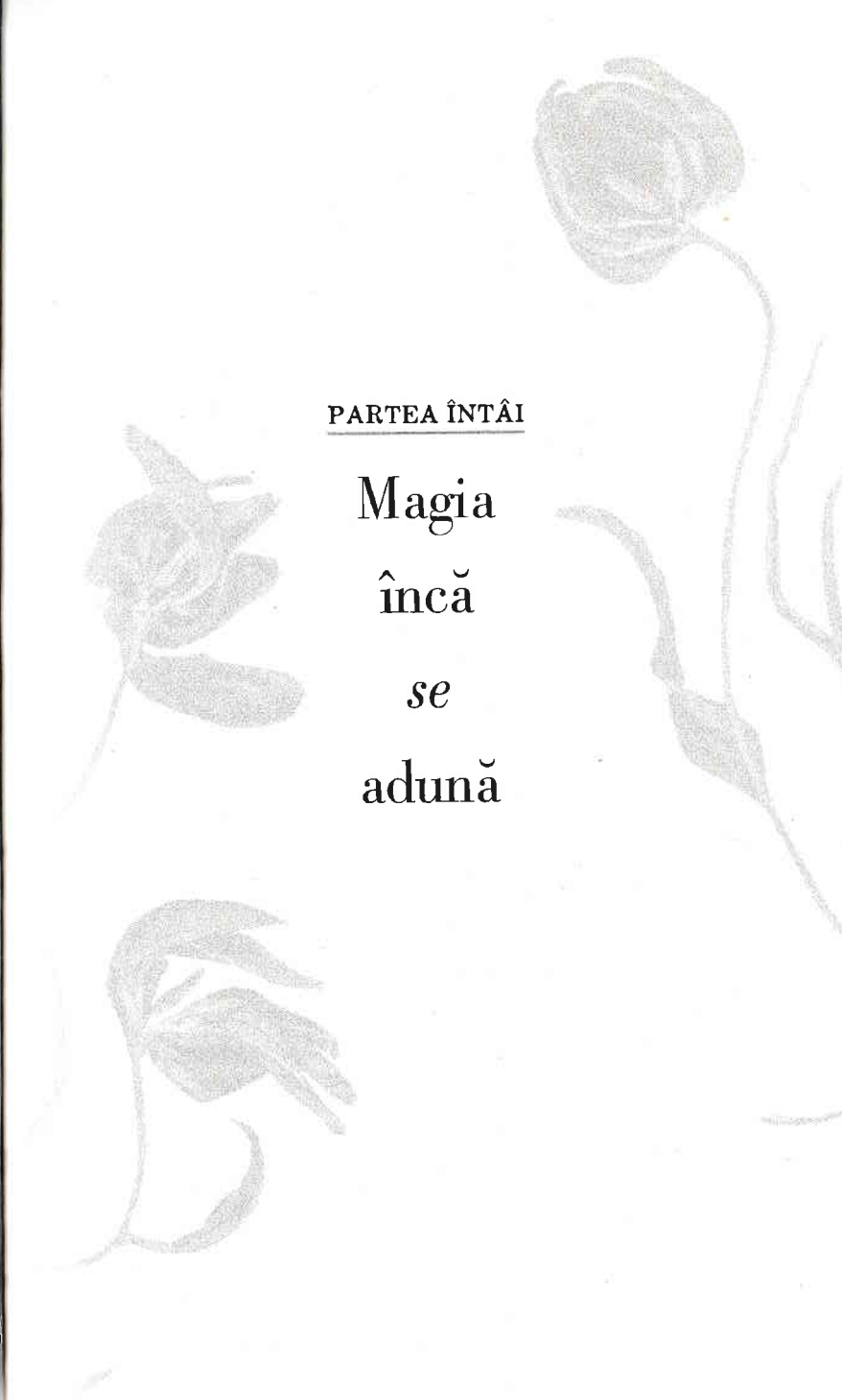
A mijit ochii și a pășit înainte, căutând ușa.

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

Magia
încă
se
adună

O întâlnire importantă

PRIMĂVARA SOSISE ÎN CELE DIN URMĂ ÎN ORAȘUL OATH, dar nici măcar potopul de raze de soare nu putea să topească fiorul de gheață care o pătrunsesse pe Iris Winnow până în măduva oaselor. Știa că o urmărește cineva în timp ce străbătea agitația de pe Broad Street, traversând peste linii de tramvai sau pășind pe piatra cubică zgâriată. S-a împotrivit tentației de a-și arunca privirea în urmă și în schimb și-a îndesat mâinile în buzunarele treniului pe când pășea peste un rând de ierburi care înfloreau prin crăpăturile din pavaj.

Avea haina de doar trei zile și încă mirosea a magazinul din care o cumpăraseră - o undă de parfum de trandafiri, aroma ceaiului negru oferit din partea casei și un iz de ghetete lustruite din piele -, iar zilele începeau să fie prea calde ca să mai aibă cu adevărat nevoie de ea pe drumul spre și de la muncă. Descoperise însă că îi place să poarte haina prinsă în talie cu o curea, ca pe o armură.

S-a strecurat tremurând prin mulțimea adunată la ușa unei brutării, sperând că persoana care se afla pe urmele ei avea să o piardă din ochi în tumultul oamenilor care își cumpărau chiflele de dimineață. Se întreba dacă cel care o urmărea era

Forest. Ideea a făcut-o imediat să se simtă mai bine, apoi mult mai rău. Fratele ei făcuse ceva asemănător în Avalon Bluff. În fapt, atunci o urmărise *zile în șir*, așteptând momentul potrivit pentru a-și face apariția.

Iris nu a mai putut să reziste nicio clipă în plus. A aruncat o privire peste umăr, vântul răsfirându-i câteva șuvițe de păr peste față.

Nu se vedea nicio urmă de fratele ei mai mare. Forest nu mai era însă persoana afectuoasă, care râdea din orice și care fusese înainte să se înroleze pentru cauza Envei. Nu, războiul își lăsase amprenta asupra lui, învățându-l cum să se ascundă în tranșee, cum să tragă cu arma și cum să se strecoare prin zonele liminare până în teritoriul dușmanului. Războiul îl rănise profund. Iar dacă cel care o urmărea în această dimineață era Forest, asta însemna că încă se îndoia de ea.

Credea și acum că avea să fugă, lăsându-l pe el și Oath în urmă, fără niciun cuvânt de rămas-bun.

Vreau să ai încredere în mine, Forest!

Iris a înghițit un nod și și-a văzut grăbită de drum. A trecut pe lângă clădirea în care lucrase cândva, cu lumina aprinsă la *Gazeta de Oath*, la etajul al cincilea, locul în care îl cunoscuse pe Roman și își închipuisese că e un snob arogant din clasa superioară. Unde cuvintele ei își găsiseră pentru prima oară locul în paginile unui ziar și unde descoperise emoția meseriei de reporter.

A trecut pe lângă ușile grele din sticlă, pipăindu-și inelul de pe al patrulea deget. A luat colțul pe o străduță mai tăcută, încercând să audă sunetul pașilor din urma ei. Zarva era prea mare însă din cauza clopoțelilor de la tramvaie și a vânzătoriilor ambulante de pe la colțurile străzilor, așa că a îndrăznit să apuce o scurtătură pe o alee.

Era un drum ciudat, neregulat, pe care majoritatea vehiculelor nu l-ar fi putut străbate fără să-și zboare oglinda retrovizoare. O stradă cu piatră cubică, unde magia încă putea fi simțită atunci când treceai anumite praguri sau îți aruncai privirea spre luciul ferestrelor ori pășea într-un colț de umbră care nu se lumina niciodată, indiferent de cât de tare ardea soarele.

Iris s-a oprit însă în clipa în care a văzut cuvintele scrise cu vopsea de un roșu intens pe un perete alb din cărămidă.

Locul zeilor e în mormânt.

Nu era prima oară când dădea cu ochii de această lozincă. Cu o săptămână în urmă, o văzuse scrisă pe partea laterală a catedralei și pe ușile bibliotecii. Cuvintele erau întotdeauna roșii, aprinse ca sângele și adesea urmate de un singur nume: *Enva*.

Nimeni nu o mai văzuse pe zeiță de săptămâni bune. Nu mai chema oamenii la război prin cântecele ei, însuflețindu-i să se înroleze și să lupte. Uneori Iris se întreba dacă Enva se afla măcar în oraș, deși din când în când apăreau persoane care pretindeau că o zăriseră pe zeiță. Cât despre cei care pictau fraza aceasta sinistră prin tot orașul... Lui Iris nu-i rămânea decât să-și pună întrebări, deși părea clar că în Oath se afla un grup de oameni care nu își doreau să existe divinități vii în Cambria. Nici măcar Dacre.

Ușor înfiorată, Iris și-a continuat drumul. Era aproape de *Tribuna de Cerneală* când și-a îngăduit să arunce o ultimă privire în urmă.

Într-adevăr, în capătul străzii se afla cineva. Persoana s-a răsucit însă și s-a ascuns la umbra unei uși, Iris nereușind să-i discearnă constituția și cu atât mai puțin chipul.

A oftat, frecându-și pielea de găină de pe brațe. Ajunsese la destinație, iar dacă cel care o urmărea chiar *era* Forest, atunci

urma să vorbească cu el mai târziu, după ce se întorcea la apartamentul lor. Era vorba despre o discuție care mocnea deja de o săptămână întreagă, amândoi ezitând să o deschidă.

A intrat pe ușile de lemn, ghetetele țacănindu-i pe podeaua acoperită de plăci negre și albe de faianță din hol. A coborât pe scară, simțind cum se schimbă temperatura, în vreme ce becurile scoteau un bâzâit slab deasupra ei. Încă un motiv întemeiat pentru a-și purta trenciul tot anul.

Tribuna de Cerneală își avea sediul în subsolul unei clădiri foarte vechi, în care părea să domnească o toamnă eternă datorită birourilor din stejar, acoperite cu teancuri înalte de hârtii, tavanului înșesat cu țevi din cupru ca niște rădăcini, pereților din cărămidă expusă, cu fisuri prin care se strecura curentul, și a luminii de la veiozele din alamă, care aureola piruetele fumului de țigară și licăririle tastelor de la mașinile de scris. Era un loc întunecat, dar plăcut și confortabil, iar Iris a pășit înăuntru răsufând ușurel.

Attie era deja așezată la biroul pe care îl împărțeau și se holba absentă la mașina ei de scris. Strângea în mâinile subțiri și brune o ceașcă ciobită de ceai și părea foarte îngândurată.

Iris și-a scos trenciul și l-a atârnat pe speteaza scaunului. Încă purta ghetetele cu șireturi în față, care-i fuseseră puse la dispoziție atunci când plecase pe front și cu care îi era mult mai ușor să umble decât cu încălțările cu toc pe care le purtase cândva la *Gazetă*. Ghetetele nu se potriveau cu fusta în carouri și bluza albă pe care le îmbrăcase, dar pe Helena Hammod nu părea să o deranjeze ținuta ei neasortată atâta vreme cât Iris scria articole bune pentru ziar.

— 'Neața! a salutat-o Attie.

— 'Neața! i-a răspuns Iris și a luat loc. E frumos afară azi.

— Ceea ce înseamnă că până plecăm noi va începe furtuna, i-a dat ironic replica Attie și a sorbit din ceai. Apoi glasul i s-a înmuiat: Ai vreo veste?

Iris știa la ce se referă Attie. Întreba de Roman. Voia să știe dacă Iris aflase cumva noutăți despre unde se afla și ce făcea.

— Nu, i-a răspuns Iris, cu gura uscată.

Trimisese mai multe telegrame de când se întorsese în Oath. Încercări desperate, trimise la întâmplare către gările care încă funcționau, în ciuda faptului că se aflau foarte aproape de front.

ALERTĂ PERSOANĂ DISPĂRUTĂ STOP ROMAN
C KITT STOP PĂR NEGRU OCHI ALBAȘTRI
CORESPONDENT DE RĂZBOI STOP VĂZUT ULTIMA
OARĂ ÎN AVALON BLUFF STOP CONTACTAȚI-O PE
I WINNOW VIA POȘTA OATH STOP

Iris încă nu primise niciun răspuns. Dar, până la urmă, la ce se așteptase? Nenumărați soldați și civili fuseseră dați dispăruți în ultima vreme. Iris și-a distras atenția citind ce scria pe mașina sa de scris, care nu era *cu adevărat* mașina ei, ci una de rezervă, pe care i-o împrumutase *Tribuna*. Era un model vechi; carul fusese tocit de degete fără număr și avea câteva taste cărora le plăcea să se lipească, creând o mulțime de erori. Iris încă mai încerca să se obișnuiască cu ea, ducându-i dorul celei magice, pe care i-o dăruise cândva bunica sa. Mașina de scris care o legase de Roman. Cea de-A Treia Alouette.

Iris a potrivit o foaie nouă, cu gândul tot la mașina de scris, întrebându-se pe unde era. Ultima oară când o văzuse se afla în camera ei de la hanul lui Marisol. Chiar dacă edificiul ar fi supraviețuit în chip miraculos bombardamentelor, nu putea ști ce-i făcuseră Dacre și forțele lui orașului după ce îl luaseră în

stăpânire. Poate că cea de-A Treia Alouette se afla încă acolo, în vechea ei cameră, neatinsă, sub un strat de cenușă. Poate că unul dintre soldații lui Dacre o furase și o folosea pentru corespondența lui infamă sau o spărsese în bucăți lucitoare, izbind-o de asfalt.

— Ești bine, copilă?

Vocea Helenei Hammod a spart brusc tăcerea. Iris și-a ridicat privirea și a dat cu ochii de șefă, care stătea lângă biroul ei.

— Pari puțin palidă.

— Da, sunt doar... îngândurată! i-a răspuns Iris cu un zâmbet palid. Scuze!

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Nu aș fi vrut să-ți întrerup contemplația, dar am o scrisoare pentru tine.

Un zâmbet a înflorit pe chipul de obicei sever al Helenei odată ce a scos un plic boțit din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— De la cineva de la care cred că te vei bucura să afli vești.

Iris a smuls scrisoarea din mâna Helenei, neputând să-și ascundă entuziasmul. Erau cu siguranță vești de la Roman! I s-a pus un nod în stomac și a sfâșiat plicul cu speranță și spaimă. Mai întâi a fost uimită de cât de lung era mesajul – prea lung ca să fie o telegramă –, apoi a răsuflat și a început să citească cu glas tremurător:

Dragă Iris,

Nici nu-ți pot spune cât de ușurată am fost (și încă sunt!) să aflu că te-ai întors în siguranță în Oath! Sunt sigură că Attie ți-a povestit deja ce s-a întâmplat în Avalon Bluff în acea zi îngrozitoare. V-am așteptat pe tine și pe Roman la camion cât de mult am putut. Chiar și așa, am simțit că mi se frânge inima în piept atunci când am plecat

fără voi doi și nu am putut decât să mă rog să fiți bine și să găsim o cale prin care să re regăsim.

Helena mi-a scris și mi-a spus că Roman încă nu a apărut. Îmi pare foarte rău, draga mea prietenă! Mi-aș dori să pot face ceva ca să-ți alin grijile care cu siguranță te năpădesc. Nu uita că ești întotdeauna binevenită aici, în casa surorii mele din River Down. Suntem la doar o zi de părtare de Oath și avem o cameră aici pentru tine și Attie, dacă vă hotărâți să ne vizitați.

Până atunci, inima mea este cu voi. Îmi este dor de voi!

Prietenă ta,
Marisol

Iris a clipit ca să-și alunge lacrimile și a strecurat scrisoarea înapoi în plic. Trecuseră doar două săptămâni de când o văzuse ultima oară pe Marisol. Două săptămâni de când se aflaseră cu toții la han. Două săptămâni de când se căsătorise cu Roman C. Kitt în grădină.

Paisprezece zile nu însemna deloc o perioadă lungă de timp; Iris încă avea urme de vânătași și zgârieturi de când se târâse prin moloz și nori de gaz. Auzea încă tunetul bombelor care explodaseră și simțea încă pământul cutremurându-i-se sub tălpi. Simțea respirația lui Roman în păr, ca atunci când o ținuse în brațe, de parcă nimic nu ar fi putut să intervină vreodată între ei.

Cele două săptămâni trecuseră cât ai clipi – evenimentele s-ar fi putut petrece ieri, la cât de proaspete erau rănilor interioare ale lui Iris –, și, cu toate acestea, viața aici, în Oath, înconjurată de oameni care își duceau existența normal, de parcă războiul nu ar fi făcut ravagii la doar câțiva kilometri spre vest... făcea ca zilele petrecute în Avalon Bluff să pară un vis.

Sau de parcă s-ar fi petrecut cu *ani* în urmă și memoria lui Iris le derulase de atâtea ori în minte, încât căpătaseră tonuri sepia din cauza trecerii vremii și a războiului.

— Să înțeleg că Marisol e bine? a întrebat Helena.

Iris a dat din cap, vârând plicul sub una dintre cărțile de pe birou.

— Da. M-a invitat să o vizitez la sora ei alături de Attie.

— Ar trebui să mergem curând, a zis Attie.

Bineînțeles! și-a zis Iris. Attie fusese deja în River Down. O dusesese cu mașina pe Marisol (precum și pe pisica miorlăită pe nume Lilac) acolo ca să-și împlinească promisiunea făcută lui Keegan. Keegan, căpitan în armata Envei, era o altă persoană în privința căreia Iris își făcea griji. Nu știa dacă soția lui Marisol supraviețuise bătăliei din Avalon Bluff.

Iris era pe cale să răspundă când un murmur s-a răspândit în birou. Una dintre veioze a pălpâit, de parcă ar fi transmis un semnal de avertizare, iar țacănitul monoton al mașinilor de scris a început să amortească până când a părut că inima *Tribunei* a încetat să mai bată, suspendată în tăcere. Helena s-a încruntat și s-a întors spre ușa, iar Iris i-a urmărit privirea, fixându-l pe bărbatul care stătea sub arcada de cărămidă.

Era înalt și slab, îmbrăcat într-un costum bleumarin din trei piese, cu o batistă roșie împăturită în buzunarul de la piept. Îți era greu să-i ghicești vârsta, dar chipul palid îi era încrețit de riduri. O mustață îi plutea deasupra buzelor strânse, iar ochii lui mărgelați luceau ca obsidianul în lumina slabă. Sub pălăria înaltă, părul grizonant îi era pieptănat pe spate cu pomadă.

Iris nu l-a recunoscut imediat. S-a întrebat dacă era cel care o urmărise în acea dimineață, apoi a văzut că în spatele lui, pe hol, se aflau doi gardieni cu niște arme uriașe prinse la spate.

— Domnule cancelar Verlice, a grăit Helena pe un ton precaut. Ce te aduce la *Tribuna de Cerneală*?

— O problemă personală, i-a răspuns cancelarul. Putem vorbi o clipă?

— Da. Pe aici!

Helena și-a fluturat mâna pe deasupra meselor, arătând spre biroul ei.

Iris l-a privit pe cancelar urmând-o pe șefa ei și în același timp trecându-i în revistă pe redactorii și editorialiștii pe lângă care trecea. Era de parcă ar fi privit *prin ei* ori poate de parcă ar fi vrut să găsească pe cineva anume. Lui Iris i-a stat inima în piept când bărbatul și-a îndreptat ochii din celălalt capăt al încăperii spre ea și privirile li s-au întâlnit.

A scrutat-o cu ochii lui enigmatici preț de o clipă lungă, apoi și-a mutat privirea la Attie. Ajunsese însă în dreptul biroului Helenei și nu a putut face altceva decât să-și coboare ochii și să pășească peste prag. Helena a închis ușa în urma lui. Cei doi gardieni au rămas pe post de santinele în hol, astfel încât nimeni să nu mai poată intra sau ieși din birou.

Încetul cu încetul, *Tribuna de Cerneală* și-a reluat zumzetul activității. Redactorii s-au întors la corectarea munților de hârtii, cu stilourile lor cu cerneală roșie în mână, columniștii au început să țacănească din nou la mașinile de scris, iar asistenții s-au grăbit să se întoarcă de la măsuța cu ceaiuri și de la telefon, purtând cești aburinde și mesaje trecute pe hârtie spre diferite birouri.

— Despre ce crezi că este vorba? i-a șoptit Attie, plecându-și capul spre biroul Helenei.

Iris și-a ascuns un fior. Și-a tras din nou trenciul pe ea și l-a strâns bine în talie cu cureaua.

— Nu știu, i-a șoptit la rândul ei lui Attie. Dar nu poate fi ceva bun.

Zece minute mai târziu, ușa de la birou s-a dat de perete.

Iris și-a păstrat atenția concentrată asupra hârtiei și a cuvintelor pe care le trecea pe ea, prinsă în ritmul mașinii de scris, dar îl vedea pe cancelar cu coada ochiului. Bărbatul a străbătut încăperea fără să se grăbească și Iris i-a simțit din nou privirea, de parcă le-ar fi măsurat pe ea și pe Attie.

A strâns din dinți și și-a plecat bărbia, astfel încât părul să i se reverse în jurul feței, ca un scut între ea și privirea curioasă a cancelarului.

S-a simțit ușurată după ce Verlice și cei doi gardieni ai săi s-au făcut nevăzuți pe scară, deși norul intens lăsat în urmă de parfumul lui persista ca o ceață. Se pregătea să se ridice și să își toarne o cană cu ceai, ca să scape, spera ea, de gustul neplăcut din gură, când a văzut-o pe Helena făcându-i semn cu mâna.

— Iris, Attie! Trebuie să vorbesc cu amândouă.

Attie s-a oprit din tastat și s-a ridicat fără să rostească niciun cuvânt, de parcă s-ar fi așteptat la asta. Dar își mușca buza, și Iris și-a dat seama că și prietena ei era la fel de neliniștită pe cât era ea. Cancelarul venise pentru ele. Iris a urmat-o pe Attie în biroul Helenei.

— Voi două! Luați loc! a spus Helena și s-a așezat la biroul ei.

Iris a închis ușa, apoi s-a îndreptat spre canapeaua din piele tocită, luând loc la stânga lui Attie. S-a împotrivit impulsului de a-și trosni degetele în timp ce aștepta ca Helena să rupă tăcerea.

— Aveți idee de ce am fost vizitați de cancelar? a rostit în cele din urmă Helena cu glas straniu de calm și degajat – precum apa de sub o pojghiță de gheață.

Attie i-a aruncat o privire lungă lui Iris. Și ea trăsesese aceeași concluzie. Iris i-o citea în privire. Enervarea, grija, scânteia furiei.

— Nu i-au plăcut articolele noastre, a răspuns Iris. Cele pe care le-ați publicat acum: despre cum Clover Hill și Avalon Bluff au fost evacuate, bombardate și gazate.

Helena s-a întins după o țigară și apoi a oftat, aruncând-o deasupra unui maldăr de hârtii.

— Nu, nu i-au plăcut. Știam că nu îi vor plăcea, dar le-am publicat oricum.

— Păi, până la urmă, nu-i musai să-i placă, nu-i așa? a zis Attie, ridicându-și frustrată mâna. Pentru că eu și Iris am scris doar adevărul.

— El nu vede lucrurile așa.

Părul castaniu îi atârna Helenei pe frunte. Avea urme vineții sub ochi, de parcă nu ar fi dormit. Pistruii îi ieșeau în evidență pe chipul palid, la fel și cicatricea.

— Dar cum le vede, atunci? a întrebat Iris, răsucindu-și ve-righeta pe deget.

— Ca pe propagandă și instigare la frică. Crede că vreau să-mi cresc vânzările cu astfel de titluri.

— Prostii! a strigat Attie. Eu și Iris am fost *martore* la atacul de pe faleză. Ne facem datoria de reporteri! Dacă domnul cancelar are o problemă cu asta, atunci în mod clar este un simpatizant al lui Dacre!

— Știu, a replicat cu blândețe Helena. Crede-mă, copilă, că știu! Ați scris adevărul. Ați scris lucrurile pe care le-ați trăit, cu sinceritate și curaj, așa cum și voiam să o faceți. Și da, cancelarul pare să fie afiliat lui Dacre și e dispus să joace după cum îi cântă zeul. Așa ajung la următoarea problemă: Verlice e de părere că încerc să îi fac necazuri, instigând oamenii la panică și furie. Ne învinovățește pe noi pentru vandalismele recente care proclamă că „locul zeilor este în mormânt”, mesaj care a fost de altfel pictat pe aleea lui cu litere mari și groase în această dimineață.